

ORIENTACIONS

FRONT UNIVERSITARI DE CATALUNYA. GRUPS NACIONALS DE RESISTÈNCIA

BARCELONA, 24 de Juliol del 1946

Any III N. XIX

DELS PROBLEMES DE LA TERRA

Si des del principi hem proclamat la nostra intenció de col·laborar en la resolució de tots els problemes de Catalunya, a ningú ha d'estranyar el saber-nos preocupats pels problemes de la terra i els seus treballadors, des de l'assalariat del camp (no per foraster, gairebé sempre, menys digne de la nostra atenció) fins al petit propietari, passant pel masover, el rabassaire o l'aparcer.

Creiem en l'existència del problema del camp, i no creiem que aquest sigui únicament un problema de cultura, sinó que és, també, de justícia distributiva. Si passem llargues temporades al camp i ens acostem als pagesos no com aquell que s'acosta a un objecte rar de museu o a una antiqualla folklòrica, sinó tractant-los com a membres també del cos nacional, ens adonarem de que les coses de la terra no van prou bé i que és precisa una reforma radical si volem que la realitat sigui adequada a la justícia. (I no incorrem en la ingenuïtat ni en la mala fe de molts que proclamen que el problema agrari és només el producte de l'agitació d'extremistes i provocadors aprofitats). Sabem el difícil que és tractar aquest problema. En primer lloc, la incomprensió, l'abim que sembla impossible a salvar de recels i suspicàcies, ens fan, encara, acostar als pagesos creient veure en ells enemics i, val a dir, rebent d'ells el mateix tracte. En segon lloc la permanència a la ciutat de les classes rectores i dirigents de la societat, fa que apareguin aquests problemes com allunyans i obscurs. En últim terme, el cervell actual, donat en general a les síntesis simplificadores, ens fa pel·leix molt sovint a la construcció de grans organitzacions geomètriques i uniformes que resulten ben impossible de portar a la pràctica. Aquestes són les principals dificultats que ens impedeixen trobar la solució adequada als problemes rurals; i la creència, inclús, de que Catalunya és un país industrial; i voldríem que es tingüés per tots en compte el que malgrat l'economia catalana giri al voltant de les indústries, les dues terceres parts de la població viuen en el camp i del camp, i que per tant, els seus problemes són realment problemes d'interès general. Ara, ací, no esperem que proposem cap solució; però, això sí, diem que creiem entre altres coses, necessària la desaparició, sempre que sigui possible, dels assalariats del camp; que les velles institucions tan catalanes dels sindicats agrícoles i de les altres diferents formes de cooperació, han d'ésser fomentades, ajudades i generalitzades; creiem que no es pot atacar profundament els interessos particulars dels pagesos; creiem necessari el retorn immediat i provisional, a la legislació catalana i autònoma, sobre la terra i a totes aquelles disposicions aplicables del període 36-39. I creiem també que hom ha de tenir en compte la traïció de la major part dels grans propietaris rurals de Catalunya a la nostra causa nacional, quan arribà l'hora de la legislació definitiva; i que potser també serà qüestió de recordar-nos en alguns cassos, de que en moltes comarques, inclús la petita pagesia, enllaminada pels guanys extraordinaris i pel mirallet d'altres i bulbosos "negocis" que el regim immoral actual els permet realitzar, ha prestat el seu apoi més decidit a la causa dels falangistes. Però, malgrat tot,

una qüestió de justícia social sempre queda en peu. I cal resoldre aquest problema. Demanem a tots que, des d'ara, ens apliquem a l'estudi d'aquesta qüestió per a que, quan arribi el dia, no ens trobem forçats a improvisar ni obligats a dilatar la resolució del problema. I cal, també, que des d'ara, procurem per tots els nostres mitjans despertar el camp i mobilitzar-lo en la lluita contra Franco. I deixem d'una vegada per a "Destino" i la seva mentalitat, el considerar els pagesos com a peces de museu i éssers divertits que només saben enganyar i robar encara que siguin "honrados y laboriosos".

1936-1946 DINOU DE JULIOL

No podem deixar passar la data del Dinou de Juliol sense parar-hi una mica l'atenció. Aquell estiu de l'any trenta sis veié començar la lluita que, declarada finida gairebé tres anys després, havia de portar al nostre país la més negra de les dictadures. Estem orgullosos d'aquella guerra, però. A nosaltres, les noves generacions, ben poca part de la responsabilitat per la derrota ens correspon; només l'orgull de saber que aleshores, posarem tot el nostre esforç per evitar-la. Mirem serenament el passat. Els errors comesos són tan grans que ens fan estremir i els nostres cervells no capen el perquè de tant egoisme, tanta ambició personal, tanta hipocrisia i falta d'amor a Catalunya. Si alguna cosa bona ha ocasionat el període de feixista que vivim, és la d'haver obligat a la gent a mostrar-se tal com és, haver provocat l'obertura de les velles torres de vori. Ara, tots ens coneixem prou bé, i nosaltres, els joves, proclamem la nostra voluntat de evitar que mai més els que traïren Catalunya puguin tornar a embrutar-la amb pràctiques, dites liberals, i de fet personalistes. Volem una Catalunya catalana amb una política digna: per això lluitarem aleshores i lluitem encara.

La lliçó del Dinou de Juliol l'hem ben apresada i no l'oblidarem! Mentrestant..., el feixisme continua en el nostre país la seva obra destructora. Malgrat el canvi de vestit, la persecució és la mateixa i les presons, oficials i particulars, es mantenen replenes. Els enemics del règim són perseguits tant com el primer dia i, el que és més trist, la immoralitat i la corrupció són incommensurablement més grans que el primer dia. Catalunya vexada, la seva cultura proscriu, la seva llengua perseguida, els drets del ciutadà abolits i l'obra deseducadora de la joventut, permanent en marxa.

Que l'esperit del Dinou de Juliol es mantingui ben encès. Nosaltres tenim l'obligació de no deixar-lo apagar. Sempre hem estat i hem d'ésser rebels; per això l'exemple dels que ens han precedit en la lluita ens encoratja en el camí tan difícil que hem de seguir. Tants anys de tirania i d'esclavitud no ens han fet doblegar: i mentre al nostre voltant molts companys van caient, i mentre per tot Catalunya el clam de protesta es fa cada dia més oïble, nosaltres, plens d'una gran fe en el nostre triomf, que és el triomf de Catalunya, perseverem en el camí que escollírem i demanem a tots els joves i a tots els catalans que vinguin aviat a ajudar-nos en la tasca d'abatre l'enemic. Perquè aquesta tasca és una tasca nostra, només. Voldríem que això quedés ben palès. Catalunya és pels catalans i la tasca d'alliberar-la també. I no val a dir que tots sols no podrem assolir res: aquesta és la posició dels covards, l'excusa de que es serveixen per amagar llur covardia. Un acte de protesta, la desobediència a qualsevol invenció o llei, un gest d'afirmació catalana i democràtica, una conversa ben encaminada, "una hora d'estudi pensant en Catalunya": Tot això són accions que, encara que petites i que semblin inútils, ajuden en el combat, mantenint encès l'esperit de revolta. En aquests dies de record i de lluita, en aquests dies en que la gesta del Dinou de Juliol està més present en nosaltres, fem-nos el propòsit de contribuir-hi eficaçment; avui, encara hi som a temps; demà, potser, una bala mercenària ens pot haver llevat la vida.

ELS ESTATS UNITS D'EUROPA.

Una de les característiques de la postguerra anterior, fou la idea que aparegué de formar els que s'anomenaven aleshores, Estats Units d'Europa. Briand, en el Consell de la nova Societat de Nacions, arribà inclús a proposar d'una manera seriosa i oficial, la creació de la dita federació. Més endavant, els grans problemes que deixà plantejats la guerra del catorze, arrecorren la idea federalista. Ara novament ha aparegut la mateixa idea i el principi federatiu sembla orientar en molts moments la política europea d'algunes potències.

Les dues grans guerres del vintè segle s'han caracteritzat per les grans masses que en elles han intervingut, pel nombre considerable d'estats que s'hi han vist complicats, per l'aparició de la propaganda com a arma principal i pel desvetllament que ha ocasionat de les masses treballadores, o diem-ne proletàries, de tot el món. Les dues guerres han estat viscudes pels pobles i de la contemplació de la terrible desfeta i de la constatació de que les causes immediates de les catàstrofes haurien pogut ésser salvades pacíficament per poc que hagués existit bona voluntat en els conductors de la vida de les nacions, n'ha nascut entre les masses treballadores un sentiment d'interdependència i la idea de l'exigència d'uns interessos comuns per damunt de les fronteres estatals. Inclús en el cervell de molts pensadors i estadistes ha pres increment aquesta mena d'idea, de nebulosa federativa.

En la postguerra del catorze foren els polítics els que proposaren la formació dels Estats Units. La tesi de Briand era la de que les qüestions polítiques havien d'ésser avantposades a les d'indole econòmica i que només resolent aquelles podrien solucionar-se satisfactoriament aquestes. Ací crec que radicà la principal causa del fracàs, aleshores, de la federació europea. Cada dia que passa es pot constatar més, que els pobles generalment es mouen impel·lits per les qüestions vitals de les seves respectives economies i que sota la frase "orgull nacional", "equilibri europeu", "regions irredentes" i d'altres de la mateixa mena, no es troba sinó un mòbil econòmic, no per econòmic menys elevat i digne de respecte. A més, crec que l'existència de problemes econòmics de gran magnitud en l'interior dels diferents estats impedirà la bona marxa cap a qualsevol forma de solidaritat entre els pobles. Per això, sense voler ací, afirmar que els problemes polítics estan subordinats i depenen dels econòmics, si cal dir que aquests problemes estan tan intimament lligats que no es poden resoldre els uns independentment dels altres.

Aquest error en la jerarquia dels problemes, fou una de les causes principals que motivaren el fracàs dels nonats Estats Units d'Europa. A més, però, el fracàs fou ocasionat per la falsa manera de plantejar la qüestió federativa; la unitat del continent no és possible que s'assoleixi intentant unir els postissos estats contemporanis; cal anar primer a la solució dels problemes nacionals i mentre les nacions avui oprimides d'Europa no vegin satisfetes les seves necessitats i aspiracions legítimes, res serà possible esperar. Però cal que siguin TOTES les nacionalitats avui oprimides; una sola que quedés mancada de vida pròpia nacional posaria en perill l'equilibri de l'edifici que s'aixequés. Aquest motiu potser faci llunyana la formació de l'organització col·lectiva europea i caldrà canviar la mentalitat d'alguns estats moderns o, almenys, de les seves classes dirigents. Encara que avui sembla que s'entrevegin ja els inicis d'aquest canvi. La guerra, deiem al començar, desvetllat les masses proletàries europees; no solament han estat desvetllades sinó que hom veu incorporar-les a les tasques de direcció dels estats i les col·lectivitats humanes. Aquestes masses avui incorporades a la direcció de la vida social, estan convençudes de l'existència, deiem abans, d'uns interessos que els són comuns prescindint de les fronteres establertes i una me

na de solidarisme, potser per incipient una mica bàrbar, sembla lligar les gentes d'una passos amb les d'altres. Avui, un any després de l'acabament de la guerra a Europa, veiem ben clara l'existència d'aquests lligams entre els pobles del nostre continent. I aquesta actitud solidària no és, i això és encoratjador, en detriment del sentiment nacional, sinó al contrari: tothom és més conscient de la pròpia nacionalitat.

Aquest corrent solidarista no és encara madur, és nou i s'ha d'obrir pas i enfrontar les velles concepcions polítiques i per això encara té un sentit negatiu, moltes vegades, que haurà de perdre si vol subsistir. En determinats moments i latituds es presenta com a defensor d'una anomenada cultura europea o occidental, portantveu d'una "croada" antibolxevic; d'altres vegades es vesteix de protector de l'economia europea enfront de l'imperialisme mercantil nordamericà; d'altres vegades, i sobretot en les capes populars, apareix aquest solidarisme baix l'aspecte més pur d'interdependència nacional i de sotmetament a unes normes polítiques, econòmiques i socials millors. Presenti's com vulgui, el cas és que Eupopa deixa d'ésser en les mentalitats de les gentes una abstracció filosòfica o la constatació d'una simple realitat geogràfica per a esdevenir l'expressió d'una col·lectivitat d'interessos i necessitats d'una voluntat comuna.

Ens ha dut aquestes meditacions la lectura d'una notícia recollida d'aquesta preocupació que avui senten els habitants d'un país pels problemes dels altres; preocupació nascuda tant de la constatació de que avui els problemes d'un país són també els problemes dels altres, com de la repulsió que avui tothom sent envers aquells cercles que, aferrats a l'antigor, procuren aixecar muralles tant d'incomprensió com de raxola, entre els pobles. Ens referim a l'acord pres per la Federació Mundial de Sindicats de realitzar durant tot un mes en tots els països del món, manifestacions en favor dels demòcrates espanyols i de proposta de la permanència de Franco en el govern d'Espanya. Aquests actes ens demostren també, que no estem sols en la lluita contra el franquisme: tenim la simpatia, l'apoi i si volem l'ajuda material, de totes les classes populars del món, classes que, no ho oblidem, han estat cridades per evolució històrica, a ésser les directores de la vida dels pobles.

I no volem acabar aquestes consideracions sense repetir una altra vegada, el nostre crit de sempre: en les nostres mans està el destí de Catalunya; tenim un món al darrera que ens ajudarà si ens esforcem: sense descans, doncs, amics, lluitem.

-J. V.-

El nacionalisme català, que mai ha estat separatista, que sempre ha sentit intencionalment la unió germanívola de les nacionalitats ibèriques dintre de l'organització federativa, és aspiració enlairada d'un poble que, amb consciència del seu dret i de la seva força, marxa, amb pas segur; pel camí dels grans ideals progressius de la humanitat.

Prat de la Riba

DINAMISME COL·LECTIU

Un dels motors més poderosos de l'evolució humana és l'instint de renovació de les generacions joves traduït en acció: la lluita de generacions.

A tot arreu escau als estudiants un lloc capdavanter en aquest combat, i el nostre país, en particular, pot enorgullir-se de la continuïtat amb què unes promocions universitàries han tramès a les següents l'esperit de rebel·lió vivificadora. Va ésser primer l'AGRUPACIÓ ESCOLAR CATALANISTA, on Prat de la Riba, estudiant, era el primer en arreconar el vell regionalisme per afixar definitivament el caràcter nacional de la nostra lluita. Era l'expressió dels CONGRESSOS UNIVERSITARIS; era, més tard, la generació de PALESTRA, que assimilava la lliçó de Macià a Prats de Molló, al donar per primera vegada des de 1714 sentit militar al nostre moviment, i comprenia

que l'organització de la força és indispensable a tota política; eren els forjadors de la F.N.E.C., que establiren els contactes més ferms amb Mallorca i València, de cara a la unitat de la nostra terra, tan negligida pels polítics, i lligaren i estructuraren l'adhesió ferma a la nostra àrea de cultura dels pobles occitans; més tard fou la generació del BLOC ESCOLAR NACIONALISTA, l'única força de xoc de tota la Península que va plantar cara resoltament i per la violència a les violències del naixent falangisme; ve ésser la generació dels voluntaris a les forces catalanes dels fronts de Mallorca, d'Aragó, de tota la guerra antifranquista; la dels oficials de l'Escola de Guerra, planter dels futurs dirigents de les nostres masses; ara és el FRONT UNIVERSITARI DE CATALUNYA un dels grups eficients de la Resistència nacional.

La constant definidora de tota aquesta tradició és el dinamisme, la paciència coratjosa i disciplinada, que contrasta amb la covardia i la dispersió que han caracteritzat la majoria dels partits vells del nostre país i que ens ha dut on som. El patrimoni de la nostra generació, que ha de donar la batalla definitiva a l'esperit senil, és aquest sentit combatiu, expressió esperançadora de l'instint de conservació de la pàtria, i és la consciència d'una missió col·lectiva i d'una necessitat de disciplina i autoritat que han d'arrecomar per a sempre l'esperit de la "compenda" dels "tants caps tants barrets", de la covardia falsament anomenada prudència i d'aquella mena de democràcia que, com el gos de l'hortolà, per uns pretesos respectes, no llaura ni deixa llaurar.

El culte al dinamisme dreturer del poble, única democràcia autèntica, cal que sigui la pedra de toc que ens donarà a conèixer on podem comptar amb aliats i en quins contactes trobaríem germens de descomposició. Entendrem la ma a tots aquells que cerquen la realització de la justícia prescindint d'exquisideses decadents, i fugirem com d'escaldar-nos d'aquelles velles carrosses que opinen que l'ideal de la política és que cadascú faci allò que li plagui, limitant-se a no molestar el veí. Contra aquest ideal de panxa contenta imposarem la nostra voluntat de continuar tots plgats una tasca històrica, herència dels nostres morts i patrimoni dels nostres fills, molestant si cal els que vulguin posar bastons a les rodes de la nostra marxa col·lectiva.

ARIES

Recorden que els empresonats i els perseguits necessiten tota la nostra ajuda. No regategeu en forces per a fer més passadora la seva dissort i per fer-los arribar tot allò que els manca que és molt.

LES POSICIONS CLARES

Sortosament, l'evolució de la política de les grans potències al voltant del "problema espanyol" ha confirmat unes constants immodificables, que ORIENTACIONS ha sostingut sempre: a/ Déu ajuda els qui s'ajuden. b/ És imprudent el confiar en l'adaptabilitat dels passos dirigents als nostres problemes peculiars. c/ hem de seguir una política definida i sistemàtica; el restc se'ns donarà per afegidura.

Aquesta evolució, que califiquem de sortosa, ha esquarterat els roglols dels papanates per als quals la BBC és una segona Bíblia, i, com a conseqüència saludable, ha intensificat, en diverses capes socials, l'esperit d'autèntica Resistència, la possessió de la qual ens hauria estalviat tant de temps, sofrències i humiliacions.

Per dissort, aquest esperit, que a Catalunya, pel doble caràcter que ací presenta el règim, de totalitari i opressor de la nostra feonomia nacional, hauria d'agarvellar tots els catalans en un sol bloc, ens mostra, una vegada més, la deserció de les classes adinerades.

Obrers i intel·lectuals compleixen, en el possible, el nou deure (salvant en els rengles d'aquests darrers les menyspreables excepcions dels

Riquer, Agustí & Cia.). La magnífica resposta al "plebiscit Barba", la indiferència i la indignació que provoquen les paulatines "millores socials", les vagues registrades arreu del país, els esforços per a tornar la cultura catalana a l'estat florent dels anys de la pre-guerra en són una mostra fefaent.

Però la burgesia catalana (salvant també honorables excepcions), no ha trobat el camí. Una miopia tradicional li fa preferir l'ordre artificial del règim de Franco, que li permet amb el cap sota l'ala, digerir els beneficis extraordinaris al ritme de les orquestrines de Rigat i Can Llibre, a l'ordre autèntic que sorgiria de la franca acceptació d'uns principis socials que ningú, a la llarga, podrà deturar. El cervell obtús dels burgesos catalans, saturat de l'esperit de catastrofisme dels nous Goebbels, no comprèn que el camí segur és la col·laboració amb tot el poble contra un règim parasitari que absorbeix un 70 % dels recursos a l'economia nacional, i que ens condueix a la catàstrofe més paorosa.

Voldríem, abans que sigui massa tard, que la burgesia catalana medités el pes enorme de les seves culpes que ens han portat a tots (ells inclosos) a aquesta situació provisional i caòtica: L'abandó del catalanisme, quan aquest ja no servia als seus privilegis de classe; la contractació de treballadors forasters a jornals de fam, en perjudici de la mà d'obra catalana; la traïció de sotmetre una llei votada pel nostre Parlament al fall d'un tribunal foraster (d'una llei, per altra banda, justa i moderada)... I ara, l'apoi al dictador enemic de Catalunya.

Una rectificació a temps pot ésser saludable. I si la veu de la Pàtria no ressona en llurs endurides entranyes, almenys que el sentit pràctic del qual tant s'ufanen els faci rectificar, entenent bé que rectificar no vol dir encendre un ciri a Déu i l'altre al diable, com fan alguns llestos que amb la mà esquerra adquireixen luxoses edicions "clandestines" mentre amb la dreta fan el joc de la situació, sinó que rectificar vol dir canviar completament de conducta, veure més enllà de les contingències, i seguir un camí que un criteri honest els dicti.

PAGÈS

La força del nostre poble està en la formació de grans moviments col·lectius d'opinió, impetuosa com una ventada, pregona i forta com l'arrelam d'un arbre centenari... Existeix avui una acusada tendència a la normalització dels moviments col·lectius del poble català, fent los més seguits, més segurs i més fecunds, duent el nostre poble a un estat permanent de vibració i de combativitat, que és una forma superior de la voluntat democràtica.

Rovira i Virgili.

NOTICIARI

El governador fa estraperlo. Barcelona, A començament de mes arribà un vaixell carregat de sucre. El Barba decidí repartir ell directament tot el carregament de sucre per evitar l'estraperlo als fabricants de licors i altres begudes dolces. La factura, és clar, a preu de tassa: un quilo, a 4⁵⁰ ptes. però hi carregà d'impostos per "beneficència" disset pessetes per quilo. Tenint en compte que hi havien cent tonelades de sucre és un total de 1.700.000 ptes.

Les coques de Sant Joan. Barcelona. Els pastissers demanaren al "Sindicato Vertical" respectiu, farina per a les coques de Sant Joan. El "Sindicato" es negà, però a l'últim facilità la farina necessària per les tradicionals llaminadures. Preu oficial de la farina: 1⁹⁰ ptes quilo. I el "Sindicato", ell directament, la facturà a dotze pessetes. "Sin intermediarios".

La falta d'oli. Barcelona, 13. Aquest dematí, les dones de la barriada del

81

Poble Sec indignades per la falta d'oli han penjat les paelles a les finestres i balcones de llurs pisos. La policia ha acudit rapidament.

L'abaratiment de la vida. Barcelona. El "Sindicato de Artes Gráficas", el mes d'Abril d'aquest any envià un ofici als patrons afiliats, recomanant los que augmentessin un vint-i-cinc per cent tots els salaris o, cas de tractar-se de setmanades, de pagar una setmanada extraordinaria cada mes degut a l'encariment de la vida. Fa pocs dies, el mateix sindicat ha tramès als dits empresaris una altra comunicació fent-los saber que, degut a que les coses retornen a "su normal encauzamiento" i a que "han desaparecido las circunstancias que lo recomendaron" queda sense efecte l'augment i que, per tant, els "productores, deuen tornar a cobrar el mateix d'abans.

Pasquins a la Porta de la Pau. Barcelona, 18. Aquest dematí, commemoració del desè aniversari del començament de la nostra guerra, han caigut des de el monument de Colomb d'aquesta ciutat gran quantitat de pasquins que el nombrós públic que per allí hi havia s'ha apressat a recollir. La policia ha detingut als que estaven en aquells moments dalt del monument i molts altres pacífics ciutadans que procuraven conservar els pasquins recollits

=====

DELS PERIÒDICS
DE LA RESISTÈNCIA

BANDERA. N. 5, 1 de Juny, diu: "Seria l'hora que acabés aquest dir de 'La intervenció exterior reforça l'adhesió dels espanyols entorn del seu Cau d'illo'. Costa d'entendre que un poble que sofreix una dictadura militar que li havestat imposada gracies a una intervenció exterior després de resistir-s'hi tot el que va poder, abans de la implantació, i d'haver regtat hostil després d'ella, d'ésser-hi enemic en la seva gran majoria, pugui aglutinar-se al voltant del dictador quan algú del servei de la llibertat tracta d'ajudar-lo.

PER. CATALUNYA del F.N. de C. N.22, 31 de Maig, diu: "El divendres, dia 17 de l'actual (Maig) entrà per Puigderdá una delegació de la ONU amb la finalitat d'investigar sobre les fortificacions i concentracions de tropes a la frontera francesa. La seva presència fou remarcada igualment a la Seu d'Urgell que a Figueras. L'Estat Major franquista prengué totes les mesures conduents a la mixtificació de la realitat. Així les fortificacions foren camuflades i les tropes, segons els llocs, foren tancades en llurs casernes, enviades a cuita corrents amb permès o vestides de paisà.

UNITAT de la J.S.U. del Baix Llobregat. N. 2, diu: "El nostre programa ten deix a fer del camp una fàbrica més al servei, ple i merescut, de l'Estat, en el qual, els seus treballadors puguin elegir, lliurement, llurs sindicats que defensin i estimulin els drets legals de cadascú. Per aixó volem, en primer lloc, anul·lar l'actual farsa d'aquesta "Hermandad de Labradores" on uns cabdills, vells terratinents de sempre s'enporten el benefici de la massa camperola, fent-ne botí que el mercat negre farà créixer de mesurament.

TREBALL. Organ central del partit Socialista Unificat de Catalunya. N. 8. En un comentari a la declaració del Govern de Catalunya del 13 de gener del 1946 diu: "Hem de subratllar també un altre aspecte positiu de la Declaració del Govern Català.

Aquest aspecte positiu és la seva ferma voluntat d'estrenyer més que mai els llaços de germanor i amistat que uneixen Catalunya i els altres pobles hispànics.

TINGUEM DIGNITAT

La propaganda dirigida, tan ben apresada dels nazis, continua invadint la premsa oficial. El "Destino" el dia tretze de Juliol comenta, amb tota la mala fe, la reposició de "L'Hostal de la Glòria", i vol fer veure que avui, com si no hagués passat res, som tot agraïment perquè ens han permès comentar en un lloc públic "ese matiz inefable que da lo Vernáculo".

D'agraïment no en sentim ni una espurna. Al contrari: si acceptem una concessió que ens ha estat feta és per, amb aquesta, anar a buscar-ne d'altres, moltes més. Tot això que l'enemic ens cedeix, ha de servir-nos per a recordar als esperats de poca memòria i a tots aquells a qui "Destino" i Companyia han motllejat la manera de pensar, que Catalunya és més que el Lavapiés Madrileny. (El citat "Destino" té la poca vergonya de comparar totes les nostres coses amb qualsevol Bombilla "verbenera").

Així doncs: aquests aplaudiments dels dies d'una representació de teatre català o aquesta alegria per la publicació d'un nou llibre català han d'ésser, no les gràcies a unes autoritats indulgents sinó, tot l'entusiasme que experimentem al veure que l'enemic, ja feble, ben a contracor, cedeix unes posicions i ens facilita noves armes. Aprofitem-nos de les posicions i de les armes cedides, recordant però que aquest mateix enemic ens hauria eliminat, un per un, a tots els catalans si el crim hagués sigut fàcilment ocultable.

REIG

La lluita és essencial a la vida, fins al punt de ser-ne el signe més característic, i s'estableix sovint entre elements desiguals. La vida del ser organitzat no és més que la lluita entre forces contràries, de les quals les unes tendeixen a gastar i destruir l'organisme i les altres a reparar-lo i refer les pèrdues. Mentre les forces reparadores són superiors a les destructores, l'ésser viu: tan bon punt com les últimes aconseguen sobreposar-se a les primeres, l'ésser deixa d'existir i els elements que el componen comencen una nova lluita.

La observació constant dels fets ens diu que en el terreny polític social passa el mateix que en el material. Com més activa és la vida, més marcada i forta és la lluita, a la qual la civilització i cultura treuen el caràcter aspre de batalla i li donen el noble de competència. Les societats estrassades o caduques, els pobles primitius o decadents, són els que viuen més quiets; per poques necessitats els uns, per estar emmodorrits els altres.

LO CATALANISME (Valentí Almirall)